

Hozzászólás a vitához

Sebeők János szellemesen és szépen tud írni. Írásában egynémely bukfencet találtam, essék szó ezekről!

Írásában hadat üzen a szaktudásnak, szakértelmnek. És példákat is felsorakoztat ennek bizonyítására. A Manhattan-terv tudósai hirosimai atomsivatag okozói voltak, az atomerőmű építőinek szakértelme Csernobilban robbanáshoz vezetett és így tovább. Ebből pedig az következik, hogy nem kell a szaktudás, az csak halált, dögvészt, pusztulást hoz, jobb a nemtudás, a laikus dilettantizmus. És mindjárt jó példával is szolgál. A Nagykovácsi út melletti bükkösben látott felújító vágás utolsó fázisát tartvágásnak, mi több, erdőirtásnak látja, és ez még nem volna baj, de írja is, és ezzel jól odacsördít a semmiházi és gaz erdészek nyaka közé.

Kedves *Sebeők János*, álljunk meg itt egy pillanatra. Ha Önnek valami betegsége van, feltételezem, hogy szakképzett doktorokhoz fordul, nem pedig a kutyabürgözdí Mári néni javasasszonyt keresi meg orvoslásért. Hát miért rossz az, hogy az erdész igyekszik erdejében tanult szakmája szabályai szerint dolgozni? Az Ön által említett bizonyítékok sem mind helytállóak! Az Ön hivatkozásai közül *Julius Binder* nevét említtem példaként. Ő az, aki a bősí vízi munkák szakértője volt. Szakértelme a kisalföldi Duna-szakasz balpartján számos kedvező fordulatot hozott – a szlovákoknak. Hogy a magyar oldalon kiszáradhatnak az erdők és ezek ivóvízbázisa kerül veszélybe? Hát azért főjön a magyarok feje, miért kapaszkodott az egykori állampárti miniszterelnök annyira a szerződéskötés után, ha egyszer ilyen dolgokban semmiféle szaktudással sem rendelkezik? Vagyis: a bajok forrása nem a szaktudás, hanem a szaknemtudás. Nem érdemes ezért síkraszállni!

A másik logikai bukfenc: ha bármilyen, erdőben zajló tevékenységet osztorozunk, jó lett volna előtte rögzíteni, mi végre van az a természeti jelenség, amit erdőnek hívunk. Csak a széplelkek dédelgetésére? Ha igen, akkor igaz van. Nem szabad fát kivágni (= kiirtani – Ön szerint). Nincs szebb látvány a kidőlt fákkal tarkított erdőnél. A fekvő törzseken vígan lakmároznak a gombák, hangyák milliói nyüzsögnek és a fabontásban jeleskedő bogarakban

sincs hiány. Kopácsolhat utánuk a harkály. Hát ez valóságos kéjhömpöly (a kifejezést *Pócs Tamás* botanikus barátomtól oroztam) a pesti flaszteren felnőtt és csak a járda szélén tengődő, verebeklepte satnya fákat látó embernek! De ha az erdőt természeti erőforrásnak tartjuk, amit környezetünk védelmére és az ember javára folyamatosan és tartamosan fenn kell tartanunk, akkor az újulat fölül levágott öreg bükkös az erdészi munka szép példája, amit nem illene megkérdőjelezni, annál inkább nem, mivel ez van – férfiasan megvallva – kisebbségben, pedig másutt is ez lenne jó. Igaz, ennek belátásához szakismeret is szükségeltetne!

Hozzá kívánom tenni, alkalmam volt néhány éve a szilvászvárad „őserdőben” járni. A kidőlt fák mellett alig láttam újulatot. És Ausztriában is láttam hallgatóimmal egy őserdő-lucfenyvest. Újulat abban se nagyon mutatkozott, a helybeliek szerint azért, mert sok a vad. Furcsamód a mellette lévő idős, ültetett lucosban viszont bőségesen volt. Vagyis nem a vaddal volt a baj, hanem az utóbbiban az erdészek tettek valamit a jövő fenyesre érdekében. Valahogy úgy, ahogy *Bakon Gábor* erdészvezető és munkatársai cselekedték a nagykovácsi bükkösben.

Nem folytatom gondolataimat. Úgy vélem, ha az erdőgazdálkodáson javítani akarunk, akkor talán célszerűbb az odavaló szakemberrel is beszélni. Végtere is az ember nem érthet mindenhez. De ha így van, többre jutunk, ha meghallgatjuk a hozzáértőt is.

Dr. Szodfridt István

Szodfridt professzor hozzászólásával a szerkesztőség befejezettnek tekinti az utóbbi évtizedek legterjedelmesebb – a nagyközönség előtt zajló – vitát, melyet egy, az erdőkért aggódó állampolgár indított különösebb erdészszakmai ismeretek nélkül.

Ki-ki vérmérséklete és meggyőződése szerint szól hozzá a témához, mely túlnőtt a szigorúan vett és a hagyományokon alapuló erdőgazdálkodási kérdéseken.

Meggyőződésem, hogy a közel egy évig tartó gondolatváltás csak akkor éri el célját és használ az erdészársadalom jövőjének, ha az írásokat alaposan elemezve a kor erdőt védő és egyre sürgetőbb elvárásainak eleget teszünk. A

Föld erdeit nem az erdészekről, hanem a fogyasztói örületől kell védeni.

A magyar erdőket sem az erdészekről, hanem a lassan elavulttá váló szemléletől kell védeni. Mondhatjuk másképpen: *szakmánk jövője saját kezünkben van.*

Szíves elnézést kell kérnem azoktól a kollégáktól, akiknek írásait a sokszoros gondolatismétlés okán nem közöltük. Írásaik jelzik, hogy a „variációk egy témára” mily összetartó és azonos hangú lehet.

A Szerk.

Lánytermészet

Erdélyből, a Székelyföldről áttelepedve magammal hoztam az ottani Kárpátok emlékképét. A Berecki-havasokét, a Bodoki-havasét, melyet kamaszként megmászva egyszer a felhők fölé jutottam, s a fel-felszakadozó felhőrétegen át a napfényrel együtt „sütött rá” szemem a messziség mélyén megbúvó szülőfalumra. Persze, élt bennem romantikus-vad fantáziakép a Bakonyról is, ennek világát az irodalomból rajzoltam meg magamnak.

Veszprémbe települve az újságíró kollégák örömmel mondták: „Most elvisszünk a Bakonyon keresztül” ...A gépkocsi robogott, Farkasgyepünél szépen megmutatkozott az erdő. Vártam a nagyobb, mélyebb erdővilágot, a „rengeteget”, ám csodálkozásomra Bakonyjánál kiegyenesedett az út.

„Hol a Bakony” – kérdeztem értetlenkedve. „Most jöttünk át rajta” – nevettek a kollégák.

Később jöttem rá: Bakonyból felé kellett volna mennem első találkára! Ott tárol föl Bakonyerdőnek az a szépsége, amit Simon István úgy jellemez: emberméretű. Én inkább azt mondanám: lánytermészetű! Olyan hajlékony, romantikus, szelíd az alkata, egész lénye, s mi szerfölött tetsző: domborzatos a teste.

Valahányszor Bakonybélbe megyek, megcsodálom az Akli-pusztát, Kerteskötet, Somhegyet övező hegyhajlatokat, mely úgy vonzza a tekintetet, mint a fészekrakó helyet kereső madárt a lombos fakoron.

Számomra Bakonyerdőt a lánytermészet teszi széppé, vonzóvá. Ölelni való táj.

Balogh Ödön
BEFAG Híradó